

šwojej duschy paš škodował? abo zo možo zloweš dawasch, k humoženju šwojeje dusche? žejo Jesus. A kake huzelo nješluscha k tomu, šwoju duschu humoz! to šwete pišmo poweda togodla wot jadnoge bježanja, wojowańa, a wot jadneje mozy, kotaruž my tom nježastem kralejstwju zynišch dejmy, aby jo k šebe ternuli, (Matth. 11, 12).

Dokulaž něto, l. p! našcho žyweńe tudy na semji taš polne žela jo, ga nějo wono žeden žiw, až nam žesto wo troscht styšno hordujo. A žoga namakajomy my ten šamy? We tom Božem šlowe, wot kotaregož Dabit (Ps. 119, 92) taš žejo: „Šaby twojo šlowo moj troscht nježylo, ga ja by šajšchel we mojej žalosczi!“ We tom šaniem Božem šlowe namakajoscho tež wy, lube burske luže! jaden mozy troscht pschi wafchej starosczi tudy na semji. A wot togo žomy my něto gronišch.

Ev. Matth. 20, 1—16.

Pšcheto to nježaste kralejstwo jo rowne gospodaroju, kotaryž ned se šwitanim wen žefcho želascerow najmět do šwojeje winize.

A gaž won s tymi želascerami še šjadna wo jaden trosch na žen k mytoju, poška wen šich do šwojeje winize.

A žefcho wen hokolo tšheicheje šchtundy a wizešcho drugich na wifach prošnych stojnych.

A žafcho k tym šamym: Žišcho wy tež do teje winize a zož pšchawě jo, žu ja wam dajch.

A woni žechu tam. Najšet žefcho won wen hokolo šchesteje a žeweteje šchtundy, a žyńašcho rowno taš.

Hokolo jadanasteje šchtundy žefcho won paš wen, a namaka drugich prošne stojnych, a žafcho k nim: zo wy tuder ten žely žen prošne stojcho?

Woni žachu k němu: dokulaž naš nicht najmět nějo. Won žafcho k nim: žišcho wy tež do teje winize, a zož pšchawě jo, derbišcho wy dostanusch.

Šaž něto wjazor bu, žafcho ten kněš teje winize k šwojomu